

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla.	45 lei
6 luni	20
3 luni	10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor, de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, s. I: *Societatea Neerlandeza-Români cu Societ. petroliferă „Alpha”*;
Idem, s. I: *Ministerul agriculturii și domeniilor cu Societatea petroliferă „Măgura”*;
Idem, s. II: *Procurorul-general al Curții de Casație în afacerea lui Cristea Popescu, regulamentul de competență, cu o Notă de d-l I. Tanovicanu*;
Tribunalul Covurlui, s. II: *Brainstein & Levensohn cu Decran Garabetian, cu o Observație*;
Cumulul posesorului cu petitorul în noua lege a judecătorilor de ocoale, de d-l Dem. G. Teodorescu.

Studiu asupra privilegiilor *)

— *Privilegiile generale asupra mobilelor* —

5° Furniturile de subzistență date debitorului și familiei sale, pe timp de șase luni.

Al cincilea și ultim privilegiu general asupra mobilelor este acel statornicit de lege pentru prețul obiectelor de subzistență, date debitorului și familiei sale în curs de șase luni.

Acest privilegiu, despre care Pothier nu vorbește, și care era necunoscut și la Romani, este stabil mai mult în interesul debitorului decât în acel al creditorului. El a fost conferit de codul actual, pentru ca debitorul să găsească la un moment dat, cu ușurință, obiectele necesare existenței sale.

Ce trebuie însă să înțelegem prin cuvântul *subzistență*, pe care îl întrebuițeam atât textul francez cât și acel belgian¹⁾?

După unii, prin *subzistență* s'ar înțelege numai lucrurile de-ale mâncări²⁾, ceea ce Romanii numeau *cibaria*. Această părere se întemeiază pe împrejurarea că legea nu întrebuițeam cuvântul *alimente*, ci *subzistență*. Or, zic autorii de mai sus (vezi între alții Massé, *op.* și *loco cit.*), dacă alimen-

tele cuprind subzistența, subzistența nu cuprinde alimentele.

Este mai logic însă de a se înțelege prin *subzistență* toate lucrurile necesare la alimentarea și consumarea zilnică, prin urmare, nu numai produsele alimentare, ci și furniturile de lemne, cărbuni, lumânări, săpun, etc.; într'un cuvânt, tot ce este necesar la traiul omului și al familiei sale, iar nu numai ceea ce se consumă în mod direct prin nutrițiune. În adevăr, fără căldură și fără lumină, omul nu poate trăi. În acest sens se pronunță, cu drept cuvânt, majoritatea autorilor³⁾.

S'a decis însă că băuturile de lux precum: licorurile, rachiul, etc. nu intră în expresia *subzistență*⁴⁾. Aceeaa soluție se admite, în genere, și în privința vinurilor fine⁵⁾.

Furniturile produselor farmaceutice nu se consideră, de asemenea, ca furnituri de subzistență în sensul art. 1729, 5°⁶⁾.

Nu intră, de asemenea, în prevederile acestui text, furniturile de haine⁷⁾, nici chiria localului

¹⁾ Vezi Baudry & Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 343; P. Pont, *Idem*, I, 92; Valette, *Idem*, 35, p. 39; Thézard, *Idem*, 377; Guillaouard, *Idem*, I, 244; André, *Tr. pratique du régime hypothécaire*, 158, p. 83, 84; Beudant, *op. cit.*, I, 379; Acollas, III, p. 661; Colmet de Santerre, IX, 19 bis I; Thiry, IV, 360; Planiol, II, 2571; Aubry et Rau, III, § 260, p. 219, 220 (ed. a 5-a); Pand. fr., v° *Privil. et hypothèques*, 889 urm., etc.

²⁾ Cas. fr., D. P. 93, I, 184; Sirey, 93, I, 188; *Pand. Périod.* 94, I, 292; André, *op. cit.* 158.—*Contră*: Mourlon, *Examen critique du Comment. de Troplong sur les privilèges*, I, 81, p. 220 urm.

³⁾ Vezi deciziile citate în Pand. fr., v° *cit.*, 911; André, *loco cit.*—Laurent (XXIX, 371) exclude chiar vinul în genere, pentru că el n'ar fi necesar la existența omului, și ar fi un obiect de lux. Planiol (II, 2571) observă însă că Laurent scrie într'o țară în care nu există vii. În adevăr, acolo unde există vii, vinul este băutura tuturor. Cpr. Guillaouard, *op. cit.*, I, 240; Pand. fr., v° *cit.*, 914.

⁴⁾ Cpr. Pand. fr., v° *Privil. et hypothèques*, 917.

⁵⁾ Vezi Beudant, *op. cit.*, I, 379, p. 326; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 343; Guillaouard, I, 244; Mourlon, *op. cit.*, I, 82, p. 223; Aubry et Rau, III, § 260, p. 220, nota 26; Laurent, XXIX, 371; Troplong, *op. cit.*, I, 146, p. 206 urm.; Thiry, IV, 360; André, *op. cit.*, 158, p. 84.—*Contră*: Colmet de Santerre, IX, 19 bis; Martou, *op. cit.*, II, 377, p. 79. După acești din

^{*)} Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 42 și 43.

¹⁾ Art. 1956 din codul italian curmă discuția, întrebuițând expresia *fornituri de alimente (le somministrazioni di alimenti)*.

²⁾ Cpr. Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 146, p. 207; Cloes, *Idem*, I, 403, p. 220; Massé, *Droit commercial*, IV, 2943, (ed. a 2-a), etc.

ocupat de debitor ⁸⁾. Cuvântul *subsistență* nu are, în adevăr, întinderea ce are cuvântul alimente, care cuprinde atât hainele cât și locuința. «*Legatis alimentis, cibaria et vestibus, et habitatio debitoris, quia sine his ali corpus non potest*» ⁹⁾.

Pentru a putea reclama acest privilegiu, trebuie ca furniturile făcute să fie necesare la traiul personal al debitorului și al *familiei sale*, ceea ce cuprinde soția și copiii săi, servitorii și toți acei cari trăesc cu el sub același acoperământ ¹⁰⁾.

Prin cuvântul *familie* nu se înțelege însă prietenii debitorului, chiar dacă ei ar trăi cu dânsul sub același acoperământ ¹¹⁾, nici chiar copiii cari ar avea un domiciliu și o gospodărie a parte ¹²⁾.

Persoanele care se bucură de acest privilegiu nu sunt numai comercianții, ca în codul francez (art. 2101, 5°), dar oricine a făcut o furnitură de subsistență necesară debitorului sau familiei sale ¹³⁾.

Dacă debitorul nu are destulă avere pentru ca toate furniturile de subsistență să fie plătite în întregime creanței lor, fiecare din ei va fi plătit în proporție cu creanța sa (art. 1724).

Directorii de școli sau pensionate nu au însă niciun privilegiu pentru furniturile de hrană, cărți, hârtie și altele, făcute elevilor lor ¹⁴⁾. Textul belgian, pe care l-a tradus legiuitorul nostru, nu reproduce, în adevăr, dispoziția art. 1201, 5° din codul francez, care asimilează furnisoriilor *en gros, les maîtres de pension*.

Acest privilegiu nu garantează decât furniturile celor șase luni din urmă, și aceasta pentru ca el să nu devie prea oneros pentru ceilalți creditori. După penultimul alineat al textului belgian (art. 19), termenele arătate în cele trei paragrafe precedente, adică privilegiate la cheltuielile boalei de pe urmă, la salariile oamenilor de serviciu, a calfelor de prăvălie și a lucrătorilor cu ziua, precum și la furniturile de subsistență, se calcu-

lează dela moartea, desezisarea sau urmărirea mobilelor debitorului. Deși acest text a fost eliminat de legiuitorul nostru, totuși se decide, în genere, că termenul de șase luni de care vorbește art. 1729, 5° se calculează dela începerea urmării contra debitorului ¹⁵⁾.

Am terminat explicarea celor *cinci* privilegii, care se exercită asupra generalității mobilelor debitorului.

Venim acum la ultimul paragraf al art. 1729. Acest text dispune că, dacă valoarea imobilelor n'a fost absorbită toată de creanțele privilegiate asupra imobilelor și de acele ipotecare, partea din prețul imobilelor ce mai rămâne se va afecta cu preferință la plata creanțelor arătate de art. 1729, 2°—5°.

Aceasta însemnează că privilegiile generale asupra mobilelor pot fi exercitate și asupra prețului provenit din vânzarea imobilelor debitorului, însă numai atunci când din acest preț mai rămâne ceva după plata creanțelor privilegiate asupra imobilelor și acelor ipotecare, ceea ce dovedește favoarea privilegiilor statornicite de art. 1729 ¹⁶⁾.

Această dispoziție de favoare se aplică numai privilegiilor prevăzute de art. 1729 § 2—5, căci privilegiul relativ la cheltuielile de judecată, de care vorbește prin redondență art. 1729 § 1, se întinde de drept, după art. 1727, asupra mobilelor și imobilelor debitorului.

Acestea sunt privilegiile care se exercită asupra tuturor mobilelor debitorului; altele nu pot să existe, pentru că, după cum am spus-o de mai multe ori, privilegiile sunt de strictă interpretare și nu pot fi create decât prin lege.

La aceste privilegii, legea franceză din 23 Decembrie 1874 mai adaugă, prin art. 14, privilegiul doicelor pentru hrana copiilor de tăță ¹⁷⁾; iar

¹⁵⁾ Cpr. Nacu, III, p. 597, No. 45.

¹⁶⁾ Această dispoziție este reproducerea *ad litteram* a paragrafului ultim din art. 19 al legii ipotecare belgiene. Acest text nu există în codul fr., însă art. 2104 din acest din urmă cod dispune că «privilegiile care se întind asupra imobilelor sunt acele prevăzute de art. 2101 (al nostru 1729)»; de unde rezultă că, după textul francez, creanțele prevăzute de art. 1729 au precădere asupra prețului imobilelor, chiar față de creditorii privilegiiți și ipotecari asupra acestor imobile; pe când după textul nostru, aceste creanțe nu sunt privilegiate asupra prețului imobilelor decât față de creditorii chirografari. Cpr. Thiry, IV, 362, *in fine*, p. 325, 326. Textul nostru lasă deci intact gajul creditorilor cari au drepturi reale asupra imobilelor, și nu conferă un drept asupra prețului acestor imobile de cât atunci când creditorii cu drepturi reale asupra lor sunt pe deplin satisfăcuți, ceea ce este foarte echitabil, de oare ce nu eră nicio rațiune de a nu le da o preferință față de creditorii chirografari.

¹⁷⁾ Salariul persoanelor care îngrijesc un copil nou născut în afară de domiciliul părinților săi, este, după această lege, privilegiat asupra tuturor mobilelor părinților acestui copil. Dacă doica locuiește la părinții copilului, salariul ei este privilegiat ca persoană de serviciu, soluție admisibilă și la noi, în baza art. 1729, 4°. Cpr. André, *op. cit.*, 151, p. 82.

urmă autori, și furnitura de ghețe poate fi considerată ca o furnitură de subsistență, pentru care legea acordă un privilegiu. Vezi în acest din urmă sens art. 1924, 2° lit. E' din codul spaniol, care vorbește de avansuri făcute în *comestibile, haine și încălțăminte (en comestibles, vestido ó calzado)*.

⁸⁾ Cpr. Thiry, *loco cit.*; Bendant, *op. și loco cit.*; Mourlon, *op. și loco cit.*; Pand. fr., *v^o cit.*, 903; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 343, etc.

⁹⁾ L. 6. Dig. De alimentis vel cibariis legatis, 34, 1. Cpr. art. 1610 C. german, 171 C. portughez, etc. Vezi tom. I al Coment. noastre, p. 700, 701 (ed. a 2-a) și tom. VIII, p. 295. Cpr. Bendant, *op. cit.*, I, 379, p. 326.

¹⁰⁾ Cpr. Thiry, IV, 360; Aubry et Rau, III, § 260, p. 220, text și nota 28 (ed. a 5-a); T. Huc, XIII, 44; Planiol, II, 2572; Acolias, III, p. 661; Pand. fr., *v^o Privil. et hypothèques*, 926 urm.—Vezi însă Laurent (XXIX, 371), care înțelege prin familie numai rudele cărora debitorul datorește alimente.

¹¹⁾ Laurent, XXIX, 372.—Vezi însă Trib. Paris, sentință citată în Pand. fr., *v^o cit.*, 935.

¹²⁾ Pand. fr., *v^o cit.*, 923.

¹³⁾ Martou, *op. cit.*, II, 381, p. 90.

¹⁴⁾ Cloes, *op. cit.*, I, 406, p. 222; Delbecque, *op. cit.*, 111, p. 99, 100; Thiry, IV, 360; Martou, *op. cit.*, II, 383.

legea din 9 Aprilie 1898 adaugă creanțele victimilor unui accident profesional pentru cheltuielile medicale, farmaceutice și funerare, precum și despăgubirile alocate acestor victime, din cauza unei incapacități vremelnice de muncă.

În studiul viitor ne vom ocupa de creanțele privilegiate numai asupra unor mobile ale debitorului (privilegiu speciale mobiliare), iar nu asupra tuturor mobilelor lui, ca acele prevăzute de art. 1729.

D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 12 Februarie 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Prim-președinte

Societ. Neerlandeză-Română cu Societ. petroliferă «Alpha»

Consolidări petrolifere.—Competința comisiunilor de consolidări petrolifere.—Dacă asemenea comisiuni sunt competente și asupra altor chestiuni streine de competența ce le este determinată prin art 5 din legea din 1904.

După dispozițiunile art. 5 al legii din 9 Maiu 1904, comisiunea de consolidare este o instanță specială cu competența limitată numai la rezolvarea și stabilirea dreptului de concesiune de petrol și ozocerită.

Prin urmare, comisiunea este incompetentă să judece și alte chestiuni streine de competența sa, cum este și dreptul de a lua apă dintr'un puț existent pe teren, drept care n'a fost luat din competența instanțelor de drept comun, pentru a se da în competența comisiunilor de consolidare.

Deciziunea 81/910.—Respins recursul făcut de Societatea Neerlandeză-Română, contra deciziei Curții de apel din București, secția III, No. 80/909, dată în proces cu Societatea petroliferă «Alpha».

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Max Gaster, în dezvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat C. Petrescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea autorității lucrului judecat și exces de putere
«Prin hotărîrea comisiunei de consolidare din județul Prahova cu No. 65/905, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, dată între noi Societatea Neerlandeză-Română și Langeveld autorul Societății «Alpha» intimată de azi, ni s'a recunoscut dreptul de a lua apă după terenul lui Dumitru Radu Vasile, și acum cu ocazia cererii de consolidare a Societății «Alpha» pe o parte din acest teren al lui Dumitru Radu Vasile, am cerut să ni se respecte dreptul la apă obținut prin sus zisa hotărîre cu No. 65/905, care constituia lucru judecat între noi

«Instanța de fond prin exces de putere găsește de cuviință să discute acum competența comisiunei de consolidare asupra acestui drept trimițându-ne a ne judeca pentru aceasta după dreptul comun, violând astfel în mod flagrant autoritatea lucrului judecat ce aveam față de Societatea «Alpha»

Într'adevăr, din momentul ce aveam obținută hotărîrea definitivă cu No. 65/905 care ne recunoștea acest drept, noi nu mai ceream azi ca comisiunea să ne acorde acum dreptul la

apă, ca să fi putut fi vorba de competența comisiunii de consolidare, ci ceream numai respectarea dreptului obținut și care constituie lucru judecat între noi, chiar în ipoteza că ar emana dela o instanță incompetentă

«Instanța de fond discutând totuși acum această incompetență violează autoritatea lucrului judecat».

Având în vedere decizia adusă în recurs, din care rezultă că comisiunea pentru apelarea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din județul Prahova, a consolidat prin hotărîrea No. 431/906, fața de proprietarul Dumitrache Radu Vasile și de vecini, dreptul de concesionar al lui Levis Hamilton, reprezentat azi prin Societatea petroliferă «Alpha» în calitate de cesionar, drept concedat prin actul autentificat de Tribunalul Prahova la No. 1190/97 și transcris în registrul special la No. 223/904, asupra unui teren situat în comuna Țintea, la localitatea numită «în deal», în suprafață numai de un hectar 424 m p., cu obligație pentru Levis Hamilton de a recunoaște contestației Societatei Neerlandeză-Română dreptul de a lua apă numai din puțul existent pe terenul consolidat; că, în contra acestei hotărîri, făcându-se apel atât de Societatea Neerlandeză-Română pentru a i se recunoaște dreptul la apă pe toată întinderea terenului sus menționat, cât și de Societatea «Alpha», pentru a se reforma hotărîrea în ce privește dreptul ce s'a recunoscut prin ea Societății Neerlandeze-Română de a lua apă din puțul existent pe teren. Curtea de apel prin decizia supusă recursului, a respins apelul făcut de Societatea Neerlandeză-Română a admit pe acela făcut de Societatea «Alpha» și a reformat hotărîrea apelată numai în ce privește dreptul Societății Neerlandeze de a lua apă din terenul concedat de către Dumitrache Radu Vasile lui Hamilton reprezentat azi de Societatea «Alpha», rămânând ca acest drept să se stabilească între părți pe căile ordinare;

Considerând că Societatea Neerlandeză-Română, înaintea instanțelor de fond în susținerea pretențiilor sale relative la dreptul de apă, a invocat autoritatea lucrului judecat rezultând din hotărîrea No. 65/905 rămasă definitivă a comisiunei de consolidare din județul Prahova;

Considerând că din dispozițiunile art 5 al legii din 9 Mai 1904 și din întreaga economie a acestei legi, rezultă că comisiunea de consolidare este o instanță specială, cu competența limitată numai la rezolvarea și stabilirea dreptului de concesiune de petrol și ozocerită; că, prin urmare, comisiunea este incompetentă să judece și alte chestiuni streine de competența sa, cum este și dreptul de a lua apă care n'a fost luat din competența instanțelor de drept comun pentru a se da în competența comisiunilor de consolidare;

Considerând că, în speță, Curtea de apel hotărînd că comisiunea de consolidare din Prahova trebuia să se mărginească în limitele competenței ce i este fixată prin sus citata lege și să nu se pronunțe asupra dreptului de a lua apă în discuțiune între părți, și, prin urmare, nici asupra chestiunii dacă hotărîrea invocată de recurent constituia sau nu autoritate de lucru judecat, fiind chestiune streină de competența sa prin această instanța de fond a făcut o justă aplicațiune a principiilor relative la competența în materie de consolidare și n'a violat întru nimic autoritatea lucrului judecat, și de aceea motivul de casare invocat este neîntemeiat;

Că, astfel fiind, recursul se găsește nefondat și, ca atare urmează să fie respins.

Pentru aceste motive. Curtea respinge etc.

A apărut p. II, vol. IX, din Dreptul civil de d-l profesor D. Alexandrescu, care cuprinde: Societatea, Mandatul, Comodatul și Imprumutul. Prețul 7 lei, p. II; iar volumul complet lei 17.

Acest volum se va putea expediția tuturor celor ce vor trimite costul prin mandat postal la Curierul Judiciar, care furnizează volumele Alexandrescu, și orice cărți de drept, broșate sau legate după dorința, la fel cu cele furnizate anterior.

Audiența dela 11 Martie 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Ministerul agriculturii și domeniilor cu Societatea petroliferă „Măgura”

Concesiuni petrolifere. — Decizii pronunțate în această materie de Curțile de apel. — Dacă ele pot fi supuse revizuirii. — (Art. 7 al legii consolidării concesiunilor petrolifere din 1904).

Deciziunile Curților de apel pronunțate în materie de consolidare a drepturilor de concesiuni petrolifere, nu sunt susceptibile de a fi atacate pe calea revizuirii.

Deciziunea 134/910. — Respins recursul făcut de Ministerul agriculturii și domeniilor contra deciziei Curții de apel Craiova, s. II No. 252/909, dată în proces cu Societatea Petroliferă „Măgura”.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Pascu în dezvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l S. Niculescu, procurator și societar în combatere.

Deliberând

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere Violarea art. 291 din Proc. civilă

«Greșită interpretare a art. 7 din legea pentru consolidarea dreptului de a exploata petrolul și violarea principiului ca legile speciale nu pot modifica dispozițiile de drept comun și nici nu pot ridica sau modifica drepturile părților fără a exprasa dispozițiune de lege

«Contra deciziei Curții de apel, s. II din Craiova cu No. 157/99 s'a făcut cerere de revizuire în termen, pe motiv că Statul nu a fost apărat și Curtea de apel prin exces de putere, violând art. 291 din Proc. civilă respinge ca inadmisibilă cererea de revizuire stabilind că în conformitate cu dispozițiunile art. 7 alin. 1 din legea pentru consolidarea drepturilor petrolifere hotărârile definitive pronunțate de Curtea de apel asupra apelurilor contra hotărârilor date de Comisiunea de consolidare, nu pot fi atacate pe cale de revizuire. Or. primul alinat al art. 7 arată în mod clar și în mod special că hotărârea comisiei de consolidare nu poate fi atacată prin opoziție, contestație și revizuire, nu și deciziunile Curților de apel date asupra hotărârilor Comisiunii de consolidare contra căror ridică numai dreptul de opozițiune, rămânând celelalte căi de atac, pe care nu le ridică în mod expres și care, conform principiului că nu se poate deroga la dreptul comun decât prin dispozițiune expresă a legii speciale, pot fi exercitate, căci dacă legiuitorul legii de consolidare ar fi înțeles să suprimă dreptul de opoziție pentru toate instanțele, numai prin singura dispozițiune din primul alinat al art. 7, apoi n'ar mai fi avut nevoie de a o repeta și asupra apelului și asupra recursului și atunci fără îndoială că legiuitorul în instanța de apel n'a suprimat și dreptul de contestație și cel de revizuire căci pe acestea nu le vedem enumerate din nou».

Având în vedere că prin decizia supusă recursului Curtea de apel din Craiova s. II a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire făcută de Ministerul domeniilor în contra deciziei acelei Curți No. 252/909;

Considerând că cesțiunea dedusă prin motivul de casare în judecata acestei Inalte Curți este de a se ști dacă decizia Curții de apel pronunțată în materie de consolidare a drepturilor de concesiuni petrolifere, este susceptibilă de a fi atacată cu revizuire;

Considerând că încurajarea și o cât mai mare dezvoltare a industriei petrolifere în țară necesitând ca concesiunile să capete cât mai urgent siguranța validității lor, legiuitorul, prin art. 7 al legii din 1904 pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petrolul și ozocherită pe proprietățile particulare, dispune

expres că hotărârile primei instanțe, adică ale Comisiunii de consolidare sunt executorii și nu vor putea fi atacate cu opoziție, contestație și revizuire;

Considerând că dacă în alin. 2 al art. 7 din legea de consolidare nu se prevede în mod expres că și deciziile Curții de apel pronunțate în materie de consolidare nu sunt susceptibile revizuirii, aceasta se datorește numai scăpării din vedere a legiuitorului după cum rezultă din desbaterile ce au avut loc în această privință în Corpurile legiuitoare;

Că din această scăpare de vedere nu se poate deduce intenția legiuitorului de a păstra dreptul de revizuire în contra hotărârilor celei de a doua instanțe;

Căci nu se întrevede motivele cari să fi determinat pe legiuitor să menție dreptul de revizuire numai în contra deciziei Curții de apel, deși 'l desființase în ce privește hotărârile primei instanțe;

Că din contră, din faptul că pentru motivele sus indicate a ridicat în mod expres un asemenea drept în contra hotărârii comisiei de consolidare, rezultă că legiuitorul a înțeles să-l ridice și în contra deciziunilor Curților de apel, pronunțate asupra apelului făcut în contra hotărârii comisiei de consolidare, militând aceleași motive pentru suprimarea dreptului de revizuire la ambele instanțe;

Că, dacă s'ar admite contrariul, s'ar ajunge la rezultatul bizar că în aceeași materie, reglementată de o singură lege, să existe și să nu existe dreptul de revizuire, după cum hotărârea este pronunțată de prima sau de a doua instanță;

Că, prin urmare, Curtea de apel a făcut o justă aplicare a art. 7 citat, când a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire făcută de Stat;

Că astfel fiind motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 18 Ianuarie 1910

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Procurorul-general al Curții de casație în afacerea lui Cristea Popescu, regulament de competență

Regulament de competență. — Faptul de lovire săvârșit de un perceptor în exercițiul funcțiunii — Delict de lovire. — Competența judelei de ocol. — (Art. 238 din Codul penal și 53 din legea judecătorilor de ocoale).

Faptul unui perceptor de a lovi când se găsește în exercițiul funcțiunii sale, nu constituie delictul de abuz de putere prevăzut de art. 147 din Codul penal, ci un delict de lovire simplă, prevăzut de articolul 238 sau 239 din Codul penal, după împrejurări, care este de competența judelei de ocol de a-l judeca, conform art. 53 din legea judecătorilor de ocoale.

Deciziunea 128/910. — Regularea competenței, în urma cererii făcută de d-l procuror general al acestei Inalte Curți, în cauza lui Cristea Popescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror St. Stătescu;

Deliberând, și

Având în vedere că Cristea Popescu fiind dat în judecată înaintea Judecătoriei ocolului Dumitrești, jud. R.-Sărat pentru faptul de bătae și lovire;

Că judecătoria prin cartea de judecată No. 275/909 își declină competența, pe motiv că inculpatul este dat în judecată pentru faptul prevăzut și pedesit de art. 238 din Codul penal, pentru că ar fi aplicat lovituri cu voință pacienței deana Apostol Căliteanu, după cum se constată din certificatul medical, dresat în cauză de medicul primar al Jud. R.-Sărat, și că inculpatul a comis acest delict cu ocazia executării funcțiunii sale, astfel că

acest fapt intră în prevederile art 148 din Codul penal; și după art 53 din legea judecătorilor de pace, se constată că delictul prevăzut de art 148 din Codul penal, nu intră în competența judecătorilor de ocol;

Că afacerea venind a se judeca din nou de Tribunalul R.-Sărat, această instanță, de asemenea, prin sentința No 2354/909 își declină competența, pe motiv că intru cât din instrucția făcută chiar de d-l judecător al ocolului reese că faptul comis de inculpat este că în ziua de 8 Mai a c. ducându-se să împlinescă oare care dări dela reclamant găsește pe soția acestuia căreia la un moment dat îi aplică mai multe lovituri cu un băț ce-l avea în mână, fapt ce l-a făcut culpabil de delictul de lovire simplă și nu de delictul prevăzut și pedepsit de art. 148 din Codul penal, care este categoric relativ numai la maltratarea orală; deci astfel delictul de lovire simplă este prevăzut de art 238 din Codul penal care este prevăzut printre cele enumerate de art. 53 din legea judecătorilor de ocol, astfel că instanța competentă de a judeca afacerea este numai judecătoria de ocol;

Că, față cu acest conflict negativ de jurisdicție care a intrerupt cursul justiției, această înaltă Curte este chemată a pronunța un regulament de competență;

Având în vedere că faptul unui perceptor de a lovi când se găsește în exercițiul funcțiunii sale nu constituie delictul de abuz de putere prevăzut de art. 147 din Codul penal, care presupune exercițiul abuziv al unei atribuțiuni ce-i dă calitatea sa de funcționar;

Că, dacă art. 148 din Codul penal prevede și pedepsește maltratarea săvârșită prin ofense orale de un funcționar în exercițiul sau cu ocaziunea funcțiunii sale, nu se poate întinde aplicarea acestui text și la cazul maltratărilor corporale sau fizice, pentru că dispozițiile art. 148 trebuiesc a fi interpretate în mod restrictiv și aplicate numai la ofensele orale;

Că aceasta este cu atât mai adevărat, cu cât dispoziția aceasta este luată din articolul corespunzător al Codului penal prusac, după care tocmai maltratarea fizică sau corporale comise de un funcționar în exercițiul funcțiunii se pedepsesc, considerându-se oarecum asemenea cu un abuz de putere; însă legiuitorul nostru a modificat dispoziția codului prusac, pedepsind numai ofensele orale săvârșite de un funcționar în exercițiul funcțiunii;

Că, dar, faptul unui perceptor de a lovi, când este în exercițiul funcțiunii, cade sub prevederile art 238 sau 239, după împrejurări;

Considerând că în speță, faptul atribuit inculpatului fiind delictul de lovire simplă, prevăzut de art. 238 din Codul penal, acest fapt intră în competența judecătorii de pace de a fi judecat, potrivit dispozițiilor art. 53 din legea judecătorilor;

Pentru aceste motive, Curtea regulând competența trimete afacerea la judecătoria, etc.

NOTA. — Curtea noastră de casațiune are o bogată jurisprudență asupra acestei probleme juridice, și din nenorocire deciziunile sale sunt contradictorii.

Astfel, în 1890 a decis că faptul perceptorului de a maltrata pe contribuabil cu lovituri e un delict de competența tribunalelor corecționale. (Cas. II, 12 Febr. 1890, B. p. 212; și Cas. II, 27 Apr. 1890, Bul. p. 556).

În același sens C. Cas. a decis în 1895 că dacă un subcomisar de poliție maltratează pe un particular, fapta intră în prevederile art. 148 din Cod penal, și e de competența trib. corecționale. Cas. II, 183 din 17 Martie 1895 B. p. 478. Și aceasta fără să facă restricțiunea la maltratarea orală.

În 1897 C. Cas. continuă aceeași jurisprudență; «Considerând că se constată din actele de instrucțiune formate în cauză și din debaterile urmate înaintea judelei de ocol. că delincenței, după ce mai întâi, au maltrat prin ofense orale pe reclamanta M. M., apoi au lovit atât pe numita cât și pe fiul ei. Că intru cât dâșii aveau calitatea de funcționari, și au săvârșit aceste delictе în exercițiul și cu ocazia funcțiunii lor, faptele astfel cum sunt constatate de judele de ocol intră în prevederile art. 148 conf. cu 238 al. III C. p., și prin urmare sunt de competența tribunalului de a le judeca». etc. (Cas. II, 647 din 1 Dec. 1897, B. p. 1452.) etc.

Această jurisprudență e menținută și în 1900. (Cas. II, 763 din 18 Sept. 1900 B. p. 1084), fiind vorba de un comisar de poliție.

Avem ce e drept în sens contrariu o deciziune din 1892, prin care se spune că un subcomisar de cl. II neputând fi considerat ofițer de poliție judiciară, dacă el comite bătăi, cade în competența judecătorului de pace. Cas. II, 329 din 8 Iunie 1892, B. p. 629 (conf. Cas. II, 212 din 24 Apr. 1892, B. p. 412).

De asemenea că dacă un controlor fiscal bate pe un contribuabil, faptul nefiind comis în calitate de funcționar de oarece el nu avea cădere să încaseze contribuțiuni, va fi în competența judecătorului de pace. Cas. II, 416 din 31 Iul. 1897, B. p. 1002.

Jurisprudența consacrată prin deciziunea pe care o anotăm a fost pentru prima oară admisă prin două deciziuni ale Curții de casațiune din 1907. (Cas. II, 2085 din 2 Oct. 1907. B. p. 1514 și Cas. II, 2317 din 12 Oct. 1907, B. p. 1745), ale căror considerente sunt reproduse de prezenta deciziune.

Este această interpretare a legii întemeiată?

La prima gândire se pare că da, pentru că legea dă în competența tribunalelor delictul prevăzut de art. 148 din C. p.: *maltratarea verbale*, și în cazul nostru e vorba de maltratarea prin lovire.

Ceea ce pare însă straniu e că maltratarea de către un funcționar prin ofense orale să fie de competența tribunalului, iar maltratarea prin lovire de acelaș funcționar să fie o faptă mai ușoară de competența judecătorilor de pace. Dacă legiuitorul nostru a voit acest lucru, a voit un lucru absolut nerațional, ceea ce desigur că nu e un motiv pentru a nu respecta legea.

Dar l'a voit oare legiuitorul?

Desigur, legiuitorul nu s'a gândit la regulele competenței când scria art. 148 și 238 din Codul penal căci atunci ambele aceste fapte tot de competența tribunalului corecțional erea (afară de bătăile prin cărciumi).

Dacă nu s'a gândit legiuitorul la aceasta în 1864,

voit'a el oare mai târziu să stabilească această inegalanta juris?

Nu credem. Legiuitorul din 1864 n'a voit să mai agraveze pedeapsa pentru bâtaile comise de funcționari, probabil din cauză că agravarea din art. 165 comb. cu 238 din C. p. i s'a părut suficientă pentru această infracțiune, pe când pedeapsa pentru injurii din art. 300 din C. p. i s'a părut insuficientă chiar la maximum (comb. cu art. 165 din C. p.) pentru fapta săvârșită de funcționar. Legiuitorul s'a ocupat de pedeapsă, iar nu de competență în momentul confecționării Codicelui penal. Când a dat însă bâtaile în competența judecătorilor de pace, el nu s'a putut gândi și n'a putut voi să dea și bâtaile săvârșite de funcționar în exercițiul funcțiunei în competența judecătorilor de pace, căci acești judecători nu sunt competenți nici chiar pentru simple injurii orale.

Dealtmintrelea spre a scăpa de soluțiunea nerațională la care ajunge Curtea de casațiune va fi destul o observațiune. E aproape imposibil ca bâtaia să nu fi fost precedată ori însoțită de o injurie orală, și cum pentru injurii orale comise de funcționari în exercițiul funcțiunei lor chiar Curtea de casațiune recunoaște că se aplică art. 148 și e competentă tribunalul, evident este că chiar dacă am admite că pentru bătăe e competentă judecătorul de pace, instanța superioară va avea singură precădere, căci cel care are competența la mai mult are și la mai puțin.

De aceea noi credem că e mai bună vechea jurisprudență a Curții noastre de casațiune, care dă în competența tribunalelor de județ, judecata loviturilor săvârșite de funcționari în exercițiul funcțiunei lor.

De altmintrelea ar fi straniu ca, atunci când ofițerii de poliție judiciară cari comit infracțiuni în exercițiul funcțiunei lor, sunt judecați de a dreptul de Curțile de apel, ceilalți funcționari când comit bâtaie în exercițiul funcțiunei lor să nu fie judecați nici cel puțin de tribunalele corecționale cu apel la Curtea de apel.

I. Tanoviceanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI S. II

Audiența dela 3 Aprilie 1910

Președenția d lui CORNELIU BOTEZ, președinte

Braunstein Levensohn cu Decran Garabetian

Perimare. — Garanție — Obligațiune comercială garantată de un civil. — Apel — Cerere de perimare. — Termenul de un an prescris de art. 9:3 din Codul comercial

Garanția fiind un accesoriu al obligațiunei principale, împrumutată natura acestei din urmă, așa ca dacă obligațiunea principală este de natură comercială și garanția este tot comercială;

Prin urmare, apelul făcut de garantul condamnat

solidar cu un comerciant la plata unei sume derivând din afaceri comerciale, se perimă după trecerea de un an prescrisă de art. 903 din codul comercial, iar nu după trecerea de doi ani prescrisă de art. 257 din Proc. civilă.

Tribunalul,

Având în vedere cererea firmei comerciale Braunstein et Lovensohn din Galați de a se declara perimat apelul făcut de Decran Garabetian, comerciant din Hârșova, contra cărței de judecată a judecătoriei oculului I Galați No. 716/900, prin care a fost condamnat în mod solidar cu St. G. Porsechian, comerciant din Babadag, de a plăti zisei firme suma de 473 lei cu procente și cheltueli de judecată;

Având în vedere că intimatul Garabetian s'a opus la admiterea perimării pe temeiul că afacerea, în ce privește pe numitul, înfățișează caracter civil și că dela 19 Octomvrie 1908, data introducerii apelului său care e ultimul act de procedură și până la data cererii de perimare, n'a trecut termenul de 2 ani prevăzut de art. 257 pr. civilă;

Având în vedere că acțiunea reclamantului, în ce privește pe Porsechian s'a întemeiat pe o cambie, că intimatul a fost acționat, alături de dânsul, ca garant solidar, garanție dovedită prin nefățișarea sa la interogator; că cesțiunea ce urmează a se examina e aceea dacă garantarea unei obligațiuni comerciale are caracter civil sau comercial; că după un sistem care preponderază în doctrina Franceză și Belgiană, fidejusiunea trebuie privită ca un fapt obiectiv, neatârnat de obligațiunea principală și că ea fiind în deoște un act gratuit, prin acest simplu fapt, păstrează un caracter civil, chiar dacă provine dela un comerciant și are de obiect garantarea unei obligațiuni comerciale. (În acest sens și D. Alexandresco) După un al doilea sistem îmbrățișat de doctrina Italiană și o parte a doctrinei franceze reprezentată prin Merlin și Carré care e mult mai rațional, cauziunea fiind un accesoriu al obligațiunei principale împrumutată natura acestei din urmă; că criteriul după care trebuie să ne conducem spre a ști dacă o garanție e civilă sau comercială e însăși intențiunea părților, scopul urmărit, care în specie e de natură comercială, căci tinde a înlesni închierea unei tranșacțiuni comerciale. (Vezi M. A. Dimitrescu, Vol. I No. 267 și urm și autorii acolo citați și Cas. II din 17 Iunie 1908);

Având în vedere că acest îndoit aspect din punct de vedere subiectiv, sub care trebuie privită fidejusiunea reesă și din dispozițiunile art. 1652 din Codul civil, care se rostește că acel care garantează o obligațiune se leagă către creditor de a îndeplini însuși obligațiunea pe care debitorul nu o îndeplinește. Și de sigur că acest caracter al garanției l'a avut în vedere creditorul când a contractat cu debitorul principal, condițiunea fără care e presupus că n'ar fi accedat la crearea raportului juridic comercial convenit. De aceea e rațional să ne referim la condițiunea accesorie a cauziunei spre a-i fixa natura sa juridică, iar nu la elementele ei constitutive în sine, neatârnat de această condițiune, fără care mijlocirea unui asemenea contract nici nu s'ar explica;

Având în vedere că fiind astfel bine stabilit caracterul comercial al obligațiunii intimatului în calitate de garant, cață a face în speță aplicarea art. 903 din codul comercial. În temeiul căruia, termenul de peremțiune în materie comercială este pe jumătate de cel fixat de art. 257 din codul de procedură civilă. În specie fiind trecut mai bine de un an dela data introducerii apelului lăsat în nelucrare, cererea de perimare este fondată și ca atare urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte, tribunalul declară perimat apelul făcut de Decran Garabetian, etc.

(ss) C. Botez; Gr. Conduratu;

Observație. — Chestiunea judecată de Trib. Covurlui este controversată. Vezi în sensul acestei sentințe, M. A. Dumitrescu, *Codul de comerț comentat* I, 267; C. Lyon, D. P. 53. 2. 158, precum și Trib. Marséille (10 August 1887). — Vezi însă în sens contrar, Laurent, XXVIII, 159, 165; Lyon-Caen et Renault, *Tr. droit commercial* I, 182; Baudry et Wahl, *Cautionnement* 11, 97; P. Pont, *Idem*, 81; Pand. fr., v^o *Caution*, 57 urm., precum și multe alte autorități citate de directorul nostru d-l D. Alexandresco, in tom. VII al Coment. sale, pag. 258, 259, nota 2.

(N. R.)

Cumulul posesoriului cu petitoriul în noua lege a judecătorilor de ocoale

Intr'un articol din *Curierul Judiciar* No. 37/910, d-l președinte Corneliu Botez susține că și sub legea cea nouă a judecătorilor de ocoale posesoriul nu se poate cumula cu petitoriul.

D-sa susține că legea cea nouă nu a făcut nici o derogare la principiile vechi legi a judecătorilor de ocoale. «Alfel acțiunile posesorii cari constituie o frumoasă cucerire a dreptului, cu caracterul lor special și urgent sunt menite să dispară din legislația noastră, putând fi transformate totdeauna în petitorii după bunul plac al uzurpatorilor interesați a se folosi cât o mai îndelungă vreme de o posesiune nelegitimă și neintemeiată».

In art. 61, alin. ultim din legea judecătorilor de ocoale din 1896 se spune precis că «dacă se va contesta vreuncea din părți însuși dreptul de proprietate sau titlul constitutiv al servituței, judecătorul nu va statua decât asupra acțiunii de posesiune, fără ca aceasta să judece fondul chiar al dreptului de proprietate, care rămâne a se judeca pe cale principală după regulile generale de competență». După cum spune și d-l președinte Botez, acest principiu se aplica la toate acțiunile posesorii nu numai la cele confesorii când e la mijloc posesiunea unei servituți.

Pe cât e de categoric textul art. 61, alin. ultim din vechea lege a judecătorilor de ocoale că nu se cumulează posesoriul cu petitoriul, pe atât spune de precis art. 32, alin. ultim din noua lege că «ori de câte ori cu ocaziunea unei judecăți de competență judecătorului (de ocol) se contestă vreuncea din părți însuși dreptul de proprietate sau titlul constitutiv al servituței, dacă această contestație trece peste competența sa, judecătorul va statua numai asupra posesiunii, rămânând ca fondul dreptului să se judece după regulile generale de competență. Va să zică numai în caz când afacerea trece peste competența judecătorului, el va statua numai asupra posesiunii, iar când este competente va judeca și dreptul de proprietate».

Autorul articolului susține că «tot el va statua asupra petitoriului, ca unul ce este competent, însă separat, fiind vorba de două proceduri diferite, dictate de două acțiuni ce se deosebesc după natura lor».

Că nu reese *per a contrario* că, dacă judecătorul este competent, el va judeca de odată și petitoriul. In art. 61 din vechea lege se spunea precis că

fondul dreptului se va judeca pe cale principală; pentru ce legiuitorul din 1908 a suprimat acest text? «S'a modificat după cum s'a schimbat redacția multor texte cu convingerea că vor părea mai limpezi regulile ce decretează». Găsim că această teorie e periculoasă mai ales când pornește dela un magistrat. In fața unui text precis de lege să-i negi puterea, e să lăsăm totul la arbitrarul judecătorului, iar îngrădirile legii să le nesocotim. Se vede clar că legiuitorul a suprimat această dispoziție din legea cea veche ca acțiunile să-și urmeze calea separată și a introdus principiul cel nou ca «judecătorul este competent să judece cu ocaziunea posesoriului și petitoriul *dacă aceasta nu trece peste limitele competenței sale*»¹⁾. Pe de o parte este o suprimare de text, iar pe de alta e introducerea unui text nou ale căror dispozițiuni sunt absolut contrarii.

A pretinde că «s'a schimbat redacția cu convingerea, că vor părea mai limpezi regulile ce decretează», ni se pare periculos și că legiuitorul n'a știut ce face.

Ce l'a făcut pe legiuitorul din 1908 să introducă acest nou principiu care este o retrogradare a dreptului, după cum recunoaștem și noi.

Acuzația d-lui președinte este destul de gravă și destul de serioasă că «acțiunile posesorii sunt menite să dispară din legea noastră».

Intr'adevăr, este o «frumoasă cucerire a dreptului», dar tocmai pentru că sunt o cucerire, ele sunt produsul unei evoluțiuni a dreptului.

După afirmația tuturor juriștilor, acțiunile posesorii nu datează decât din veacul de mijloc și au fost introduse la noi odată cu dreptul francez. Interdicțiile romane aveau un alt caracter și dreptul roman era destul de desvoltat; în orice caz starea romanilor fiind superioară țărănimii noastre. La societățile inapoiate, acțiunile posesorii sunt confundate în acțiunile în revendicare și numai mai târziu a crescut pe tulpina petitoriului și posesoriul printr'o diferențiere.

Fost'a o scăpare din vedere a legiuitorului din 1908, faptul că a dispus cumului posesoriului cu petitoriul, sau a fost făcută dintr'un sistem care domină întreaga lege a judecătorilor de ocoale?

După cum am spus-o și altă dată, legile unui popor trebuiesc făcute în raport cu cultura și desvoltarea lui economică. Norme de drept cari dau rezultate bune într'o societate înaintată, produc efecte desastroase într'o societate inapoiată. Nimeni nu contestă faptul că țărănimia noastră e inapoiată din toate punctele de vedere.

Pentru ea trebuiesc dispoziții de legi mai inapoiate. Sisteme de drept prea complicate va da roade foarte slabe, dacă nu vor fi păgubitoare. Nici odată nu trebuie perdut din vedere un lucru: că o lege nu e superioară sau inferioară pentru un popor în raport cu desvoltarea abstractă a legii, ci cu efectele imediate și practice ce le produce.

Dacă acțiunile posesorii sunt un produs al dreptului modern nu ne indică chiar faptul acesta că este produsul unui drept prea diferențiat, rezultatul raporturilor indivizilor dintr'o societate superioară? Aplicată la țărănimia noastră această cucerire va da ea roade imediate?

¹⁾ Cas. I, 366,910, *Dreptul* No. 30/910.

În aplicarea legii am observat o mare nedumire din partea țăranilor, când perd procesul în posesorii și le spui că n'a perdut dreptul, că pământul și-l caute pe altă cale, pe calea revendicării. Foarte des răspund: «Cum n'am perdut pământul d-le judecător, dacă am perdut procesul?» În mintea lui simplă nu poate intra această concepție a posesoriului produsul dreptului modern. Cu modul acesta judecătorul perde din prestigiul său și dă naștere la bănuială în sufletul țăranului.

Aceste forme mistice îl descurajează și îi produce confuzie în spirit. Credem că judecătorul de ocol rural, în special, are menirea să reabiliteze Statul înaintea țăranilor și un caracter bine pronunțat al legii celei noi este și acesta. E o chestiune care nu trebuie neglijată, partea morală a legii.

Dar pe lângă această parte morală trebuie observat că din punct de vedere al rezultatului practic în mediul țăranesc, acțiunile posesorii nu dau rezultate așa de minunate cum s'ar crede. Primus are un drept de proprietate asupra imobilului A. Din oarecare împrejurări a perdut posesiunea acestui imobil, pe care îl posedă Secundus *nec vim, nec clam, nec precario* cel puțin un an de zile (art. 31 din Legea judecătorilor de ocoale).

Intentează acțiunea posesorie la judecătorie, judecătorul constată și firesc e ca procesul să-l peardă. Trebuie să facă proces de revendicare. Va fi obligat deci să facă două procese. Va perde timp mai mult și va face cheltueli mai ridicate.

Nu e mai practic ca dacă cu ocazia posesoriului judecătorul găsește că să discută și dreptul de proprietate, să statueze asupra acestui drept, și revendicarea coprinzând în sine și posesiunea se va realiza și o economie de timp și cheltueli?

Se face obiecțiune că usurpatorii se vor folosi o vreme mai îndelungată de o posesiune nelegitimă și neîntemeiată, dacă vor contesta dreptul de proprietate al reclamantului. Cu noua organizare a probelor din legea judecătorilor de ocoale, un proces de revendicare nu durează mai mult decât unul de posesiune și, în orice caz, mai puțin durează un proces decât doua, căci să nu se peardă din vedere că tot de atâtea ori n'are posesia anală proprietarul cât n'o are usurparorul. Și în chestiuni de interese sociale trebuie să ne conducem după rezultatul cel mai practic, și după majoritatea cazurilor.

Și noi credem că acesta a fost scopul legiuitorului din 1908, să dea țăranului o procedură expeditivă și eficace, să introducă principiul mai înăpoiat, dar mai practice în raport cu starea înăpoiată a țăranului. Și a făcut această contopire a posesoriului cu petitoriul cu toată conștiința și intenția. Aceasta reese din toată economia legii.

Din punct de vedere penal, n'a concentrat el toate puterile judecătorești în mâna judecătorului de ocol: procuror, judecător de instrucție, judecător condamnat? S'ar criticat această dispoziție că se introduce o stare înăpoiată de drept și totuși trebuie s'o recunoaștem că principiul a fost bine introdus. Ne trebuie oare specializarea de organe și de instituții judecătorești într'o stare socială rudimentară și confuză?

Din punct de vedere al procedurii nu s'au făcut modificări însemnate: scurtare și expeditivitate? Sunt unele dispozițiuni de drept patriarhal chiar, dar starea țăranului nostru este oare mai departe?

Așa fiind această dispoziție prin care se cumulează posesoriul cu petitoriul, cadrează perfect de bine cu toată economia legii. Acțiunile posesorii separate își au loc într'o societate înaintată, unde dreptul a ajuns la deferențiere, dar într'o societate înăpoiată ca a țăranimei noastre. Ele sunt dăunătoare separate de petitoriul. E adevărat că nu se găsește nimic în expunerea de motive, dar în expunerea de motive nu se expun cele de mai multe ori decât principiile, iar aplicările practice se fac în corpul legii. Or, această dispozițiune nu e decât aplicarea principiului general al legii: Omogenizare și rapiditate în instituții.

«Și atunci care va fi soarta acțiunilor posesorii, această frumoasă cucerire a dreptului modern?» Această exclamație îmi sugerează suspinul unor nobili scăpătați după emblemele pierdute. Să piară principiul, cât de superior ar fi, dacă nu e adaptabil la societatea noastră. El are loc în discuții academice nu în sânul țăranimei noastre.

Totuși va rămâne loc și acțiunilor posesorii ori de câte ori nu se va contesta dreptul de proprietate al reclamantului și când competența judecătorului de ocol este depășită pentru petitoriul.

În adevăr, la tribunale procedura e mai îndelungată și acțiunile posesorii judecate de judecătorul de ocol vor avea un rezultat practic satisfăcător. Legea cea nouă a judecătorilor de ocoale a fost făcută pentru țăranime și era bine dacă această dispozițiune a legii să făcea numai pentru țărani, iar pentru orașeni să fi rămas dispozițiunile din vechea lege.

Oonele Mari, 27 Mai 1910

Dem. G. Teodorescu
Magistrat

A apărut: **Judecătorul de ocol ca ofițer de poliție judiciară** (legea din 28 Decembrie 1907, pusă în aplicare la 1 Maiu 1908), de d-l *Iulian Teodorescu*, profesor de drept penal, procedura civilă și criminală pe lângă Facultatea de Drept din Iași, magistrat.

Tipăritu-se un număr foarte restrâns de exemplare amatorii îl vor comandă de urgență.

A apărut: **Noua Lege a Curții de casație și justiție**, adnotată cu modificările anterioare, motivele, desbaterele parlamentare, modificările aduse de comitetele de legiștilor, textele articolelor vechi modificate etc., de d-l C. Tănăsescu, avocat. **Prețul 2 lei.**

De vânzare la *Curierul Judiciar* care servește la cere orice cărți de drept române și streine.

A apărut: **Execuțiunea silită**, vol. I cuprinzând: *Principii generale. — Spiritul legilor de execuțiune silită. — Condițiuni pentru a face o urmărire. — Teoria contestațiilor*, de d-l **Demetru Negulescu**, profesor la Facultatea de drept din București. **Prețul lei 4.50 broșat.**

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «*Curierul Judiciar*» București, sau să plătească la prezentare numai în mâna încasatorilor: **I. RIVEANU** pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului încasator, sau ajutorului său **C. PETCULESCU**, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu ștampila: **CURIERUL JUDICIAR.**